

KÖY

Uğur Demircan

- Karanlığa boğulmuş bir köydeydi. Dolunay bulutlara saklanmıştı. Kimse yoktu. İnsan yoktu. Köpek yoktu. Rüzgârın ıslığı dışında ses bile yoktu. Evlerin aralarındaki dar sokakları diz boyu otlar bürümüştü. Yıkık çatılardan dökülmüş kiremit ve tahta parçalarının üstünden atlayarak ilerliyordu. Kapılarda paslı asma kilitler vardı. Pencerelelerin kepenkleri kapalıydı ama rüzgârın etkisiyle kımıldıyor, hafif hafif gıcırdayıyorlardı. Korkuyordu. Kalbi duracak gibiydi. Neredeyse zifirî bir karanlıkta, insan nefesini unutalı çok olmuş gibi görünen bir köyün içinde nereye gidiyordu böyle? İrkildi. O da ne? Omzunda bir el mi hissetmişti?

Ter içinde uyandı. Titriyordu. Çevresine bakındı; evinde, yatağındaydı. Rahat bir nefes aldı. Yine olmuştu işte. Yine aynı rüyayı görmüştü. Rüya da değil kâbustu adeta. Kaç zamandır oluyordu bu, hep aynı yerde görüyordu kendini. Çok eski, neredeyse yıkılmış evlerin arasındaydı yine düşünde. Kalktı. Hızla giyindi. Telefonunu, cüzdanını kapıp fırladı dışarı. İlk otobüste oturacak yer bulunmazdı. Sallana sallana geçti on beş dakika. İkinci otobüse binmeden pastaneye uğrayıp poğaçasını aldı. Kahvaltıyı ofiste yapacaktı.

“Bugün sahaya siz çıkıyorsunuz Cenk Bey!” dedi sekreter kız. “927 numaralı santralin bakımı yapılacak, bir de Bozdağ vericisinde arıza bildirimim var.” Sevindi. Bu arazi işlerini severdi. Ofis havasından kurtulurdu en azından. Vericilerin tamiri, bakımı çok da zor değildi zaten. En azından, bir şoför dışında kimseyle muhatap olmayacaktı akşama kadar.

Aksilik daha yola çıkmadan başladı. Müdür bey, yeni aracı başka bir yere göndermişti. Otoparktaki külüstürle gideceklerdi mecburen. Bu sıcakta klimasız araçla dolaşmak zorunda kalacaklardı. “Selamüna-

leyküm... Ben Çağlar...” dedi şoför, elini sıkarken. İlk kez birlikte çalışacaklardı. Adının bu olduğunu bilmiyordu. Çağlar isminde şoför olur muydu?

Çevre yolunun en sağ şeridinden ilerliyorlardı. Sola bir türlü geçemedikleri için yol bitmek bilmiyordu. Araç hızlanamıyordu çünkü. Bir süre sonra, ilçeye bağlanan tek şeritli yola girdiler. Burada daha yavaş seyretmek zorundaydılar. Daha Ödemiş'e bile varamamışlardı; nasıl yetişecekti bugünkü iş? Camdan dışarıyı izliyordu. Sağlı sollu çiçek yetiştiricileri vardı bu yol üstünde. Ona buradan bir saksı çiçeği alsa garip olur muydu acaba? Niye olsun ki? Masasına koyardı işte. Çok cüretkâr görünmek istemiyordu çünkü. Saksı çiçeği daha mazbut bir hediye olurdu. Tek kelime edemediği birine de gül buketi alamazdı ya. Yine de yapamadı. Duralım, diyemedi şoföre. Biraz daha girişken biri olsaydı hayat daha mı farklı olurdu acaba?

Şimdi kardeş, yanlışsam yanlışsın de. Adam, yani bizim Zeki Bey, bu bilmem nerenin daire başkanı mıymış neymiş, ona yalakalık yapacam diye, anladın mı, cillop gibi dört çekeri, hem de kime, daha direksiyon sallamayı dün öğrenmiş çömez Bahattin'e veriyor, ta nereye gönderiyor. Ya orası şehir içi bi kere, dört çekere ne gerek var? Ver bununla gitsin işte! Biz Allah'ın dağına çıkacaz, bize lazım asıl o araç işte! Değil mi kardeş, yanlışsam yanlışsın de!

İlçedeki santralin bakımı bittiğinde vakit öğleyi çoktan geçmişti. Geç kalıyorlardı. Küçük bir lokantada acelece yemek yediler. Şirket adına fatura da kestirdikten sonra araca binip, yukarı mahallelerin arasındaki dar bir yoldan, Bozdağ'a doğru tırmanmaya başladılar. Yol asfalttı ama tek araçlıktı neredeyse. Karşıdan bir araç gelse geçmek zor olacaktı. Şoför yine kendince bir şeyler anlatmaya devam ediyordu; tam dinleyemiyordu Cenk. Zaman zaman kafa sallayıp onaylıyordu adamın dediklerini ama doğru mu yapıyordu acaba? Müdürler şefler hakkında ileri geri konuşuyorsa mesela, dediklerini onaylamış sayılacaktı. Tanımadığı birinin yanında amirleri hakkında konuşmak doğru muydu? Yoksa Selim'le sigara molasına çıktıklarında kendisi de bir şeyler konuşurdu ama o eski arkadaşları ne de olsa. Bunun kimlere ne lâflar taşıyabileceğini bilemezdi.

Araç birden sarsıldı. Sağa sola yalpalayarak ani bir frenle durabildi. Aşağı indiler. “Allah kahretsin!” dedi şoför. “Teker patlamış.” Şaşırıldı; şoför kendi tarafından inince buradaki lastiğin patladığını nasıl anlamıştı? Yoksa! “Yuh be!” dedi tüm nefesini verircesine. Anladı ki ön lastiklerin ikisi birden patlamıştı. Geriye doğru yola baktılar. Kahverengi cam kırıklarıyla doluydu her yer. “Allah belanızı vere!” dedi Çağlar. “İçtiniz madem, niye yola atarsınız? İstepne de tek. Ne yapacaz şimdi?”

Arızalı vericiye yaklaşmışlardı ve doğal olarak telefonları çekmiyordu. İki de kendi şirketlerinin hattını kullanıyorlardı çünkü. Hava kararıyordu. Taşıyabilecekleri kadar malzemeyi yanlarına alıp, vericiye yürümekten başka çareleri yoktu.

Bizim şirkette torpili olan yaşıyor kardeş. Yanlışsam yanlışsın de. Bahattin dediğinin şoförlüğünden ne olacak, kaç günlük seyisliği var daha? Ama babası, Zeki Bey'in eski ahbabıymış. Hep ondan... Sonra sizin ekipte de var bazı torpilli arkadaşlar. Şimdi onlar klimalı yerlerde... Hayır, yanlışsam yanlışsın de!

Ne çok konuşuyordu bu adam! Hava kararmıştı zaten, ne klimasından bahsediyordu bu hâlâ? Yol, yokuş yukarıydı. Oflaya puflaya bir süre gittiler. "Biraz dinlenelim." dedi. Durdular. Takım çantasının üstüne oturdu; etrafa bakınmaya başladı. Yoldan hiç araç geçmemişti deminden beri. Lamba direği zaten yoktu bu ücra dağ yolunda. Hava güzeldi gerçi. Muazzam bir dolunay yavaş yavaş yukarı tırmanıyordu. Gökyüzü mor, lacivert tonlardan geçip siyaha epeyce yaklaşmıştı. Cırcır böceklerinden başka ses yoktu etrafta. Serin bir rüzgâr tatlı tatlı esmeye başlamıştı.

Sigaraları yarıya geldiğinde, sağ tarafta bir şeyler fark etti. Karanlığın içinde, ağaçlardan farklı bir yapılaşma vardı sanki. Dikkatlice bakınca bunların ev olduğunu gördü. Ama hiçbirinde ışık yoktu. Karanlık bir köy vardı yolun sağ tarafındaki kavaklığın arasında. Şoför de fark etti o bakınca. Baktıkça gözleri alıştıyordu sanki. Asfalt yoldan içeri giren ince bir toprak patika, sağlı sollu eski ahşap evlerin arasından ilerideki vadiye doğru devam ediyordu. İnce, uzun bir ev sırasıydı köy. Bakışlarını sıra ile tüm evlerde gezdirirken fark etti: Köyün en sonundaki evde cılız bir ışık yanıyordu!

– *Sen de gördün mü ışığı?"*

– *Gördüm ya. Ne yapsak, kapılarını çalsak mı? dedi Çağlar.*

– *Ne diye?"*

– *Ne bileyim, daha yolumuz uzun nasılsa. Belki bi çay filan ikram ederler?"*

Şoför haklıydı. Belli ki bir kişi hariç herkes erkenden yatmış uyumuştü köyde. Vericiye de epey yol vardı hakikaten. Ağırdı malzemeler. Yorulmuşlardı. Kal-kıp çantaları yüklendiler, patikaya girdiler.

Köyün içine girdikçe ürkmeye başladı. Yanında şoför olduğu için nispeten rahattı aslında ama yine de adını koyamadığı bir his tedirgin ediyordu onu. Evlerin arasındaki patika gerçekten de çok dar ve dolambaçlıydı. Araç giremezdi bu köyün içine, belliydi. Evlere bakıyordu yanlarından geçerken, hiç bir hayat belirtisi yoktu. Ne bir ses, ne bir ışık... "Dikkat ettin mi?" dedi şoföre. "Köpek bile yok bu köyde!"

– *Doğru valla. Ben her ihtimale karşı şu dalı elime aldım ya, tık yok. Köpeksiz köy olur mu?"*

Birden dehşetle irkildi. Otların bürüdüğü patikaya çatılardan dökülmüş kiremit parçalarını görünce, dün gece hatta daha önce de defalarca gördüğü rüyayı hatırladı! Tıpkı rüyalarındaki köy gibiydi burası. Evet! Baktıkça daha çok benzetiyordu. Bazı evlerin duvarları, bazılarının çatısı yıkılmıştı. Çatısı sağlam olanın penceresinde cam yoktu. Terk edilmişti bu evler!

İşte şimdi iliklerine kadar korkuyordu. Çağlar'a yakın yürümeye çalıştı. Çağlar'ın sanki gündüz gözüyle kır gezisi yapar gibi rahat, hızlı adımlarla ilerliyordu. İlerideki ışık yanan eve dikmişti gözünü ve hedefe doğru hiç düşünmeden ilerliyordu. "Benim sorunum bu galiba." diye düşündü. Bu kadar fazla düşünmemeliydi belki de. Ayağı bir taşa takılıp tökezledi. Bir sopa da o almalıydı eline aslında.

Hem korkuyor hem de evlere bakıyordu ister istemez. Bazıları tamamen harap hâldeydi. Duvarlarının bir kısmı yıkılmış, dolunayın ışığında içleri görünüyordu. Kapakları kırılmış gömme dolaplar görünüyordu odaların iç duvarlarında. En son yanan ateşin isisi üzerinde, kurumuş ocaklar. Bir köşeye yığılmış, kilim mi battaniye mi olduğu belli olmayan tozlu kumaşlar... İle de karanlık kuytular. Her an biri çıkıverecekmiş gibi tekinsiz merdiven altları.

Ay bulutların ardına saklandı yürümeye devam ederlerken. Ortalık iyice karrardı. Işıklı eve de henüz yaklaşmamışlardı. Uzaktan görüldüğünden daha da uzundu köyün içi, yürü yürü bitmiyordu. Arkasında bir çıtırtı duydu Cenk. Dönüp baktı, durup dinledi. Hiç bir şey yoktu. Tekrar önüne döndüğünde ise Çağlar'ı göremiyordu artık!

– *Çağlar Bey!... Çağlar, nerdesin?*

Ses yoktu! Nereye gitmişti bu adam? Yıkık evlere bakmaya çalıştı, hiç bir şey görünmüyordu artık karanlıktan. Uzaklardan gelen cırcır böceği sesleri ve rüzgârın kavaklarda çıkardığı hışırtılar dışında ses yoktu. Bir kaç da pervaz gıcirtısı...

Şaka mı yapıyordu şoför? Şakanın sırası mıydı? Tekrar seslendi, cevap yoktu. İçinden dalga dalga bir his yayıldı, yayılıp çıktı dışarı göz çukurlarından. Otuz yaşında adam, ağlamaya başladı. Elinde değildi. Çocuk olmuştu âdeta tekrar. Koşmaya çalışıyordu artık taşlı, otlu yolda. Işıklı eve hâlâ ulaşamıyordu. O yaklaştıkça ev uzaklaşıyordu.

Birden durdu. Taş kesildi. Nefes almaya bile korktu adeta. Kimdi bu karşısındaki? Evlerden birinden mi çıkmıştı? Şoföre hiç benzemiyordu; daha uzundu. Öylece durmuş, doğrudan kendisine bakıyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Elinin ayağının boşandığını hissetti. Dizlerinde bir adım daha atacak güç bulamıyordu. Eğilip yerden bir taş mı almalıydı? Ne yapmalıydı? Cesaretini toplayıp "Kimsin?" diyecekken karşısındakinin seslenişiyile artık tamamen titremeye başladı:

– *Oğlum!*

Dizlerinin üstüne çöktü Cenk. Küçük kalmıştı şimdi bu uzun adamın karşısında. Çiylenmiş otların ıslığını hissetti pantolonunun dizlerinde. Gözyaşları artmış, şaşkınlığı zirveye ulaşmıştı. Karanlıkta tam seçemese de evet, babasıydı bu! Cenk beş yaşındayken, kamyonuyla yük taşıırken kaza yapıp ölen...

– Baba, sen...

– Arslan oğlum. Ne kadar da büyümüşsün.

– Rüya olmalı bu. Başka nasıl...

– Neler yaptın görüşmeyeli? Evlendin mi? Senin de çocukların oldu mu?

– Yok...

diyebildi. Bu karşılıklı konuşmaya hâlâ inanamıyordu.

– Oğlum, biliyorsun seni erken bıraktım. Daha çok küçüktün sen. Affet beni.

– H... Hayır. Senin suçun değildi ki!

– Arslan oğlum benim! Üniversiteyi kazandın değil mi?

Canlı bir insan gibi konuşuyordu karşısındaki. Bir rüya için fazlasıyla canlıydı.

– Kazandım evet. Bitirdim, çalışıyorum iki senedir.

– Aferin benim oğluma! Yanında olabilseydim keşke. Okuyup büyük adam olduğun günleri görebilmeyi çok isterdim. Oğlum benim gibi hamallık etmesin, üç otuz paraya dağ bayır direksiyon sallamasın diye didindim hep. Haftalarca eve gelmeyişlerim, sana daha iyi bir gelecek hazırlamak içindi ama mukadderat işte.

– İ... İyiyim ben baba. Hayatımı kuruyorum yavaş yavaş.

– Aferin oğlum! Kimsenin seni ezmesine müsaade etme. Kimseye minnet etmeden çalış, hayatını düzene oturt. Sen iyi olursan ben de mutlu olurum.

Gözlerini açtı. Tavandan sarkan sarı ampule baktı bir müddet. Ahşap tavanlı bir odadaydı. Baş çatlayacak gibi ağrıyordu. Dönüp baktı; şoför, yanında bir minderde bağdaş kurmuş oturuyordu. Bir köy evindeydiler. Kapı açıldı, elinde tepsiyle bir adam girdi. Birkaç günlük sakalı zayıf avurtlarının üstünü kaplamış, dağınık kır saçları ve eski moda çerçeveli gözlüğüyle evin sahibiydi gelen. Yemek getirmişti.

“Köy hep yaylaya taşındı.” dedi adam onlar yemeye başladığında. “Belki on beş sene var, şimdi asıl köy ora oldu. Lübbey böyle harap kaldı. Ben gidemedim. Orda evim olmayınca...”

“Ne oldu?” dedi Cenk, Çağlar’a.

– Taşa takılıp düşmüşsün kardeş. Arkamı döndüm bi baktım, boylu boyunca yerdessin. Sağ olsun Mehmet abiyle beraber seni taşıyıp getirdik. Maşallah, iyisin ama. Bişeyin yok!

Yemekten sonra iki şilte serdi onlara ev sahibi. Temiz yorganlar örttü üstlerine. Şoför erkenden uyudu. Cenk pencerenin önüne oturmuş, geldikleri tarafa bakıyordu. Düştüğünde başını vurmuş olmalıydı. Babasını düşündü. Nasıl da gerçekti!

Sabahleyin dün gece korkarak geçtiği yoldan güle oynaya geçtiler. Evler yine haraptı ama geceki o ürkünçlüklerinden eser yoktu. Vericiye kadar yürüyüp tamir etmeleri uzun sürmedi. Telefonla yardım istediler, öğleye ofise dönmüşlerdi. Dönüş yolundan aldığı saksı çiçeğini uzattı sekreter kıza. Bu başlangıçtı. Buket alacağı gün de gelecekti elbette.

İki ay sonra aileler arasında sade bir nişan töreni yaptılar. Yüzükleri takıldıktan sonra bir köşede usulca gözyaşı döktüğünü gördü annesinin. Yanına gitti, sarıldı. “Baban da görebilseydi keşke oğlum!” dedi kadın.

– *Görmüştür anne. Merak etme sen.*

“Kader işte oğlum.” dedi annesi bunun üstüne. “Ne bilsin adam! Bilse çıkar mıydı o karda kışta Bozdağ yoluna!”